

De hirtelen elmosódik minden. Elfelejttem, hogy egy puha meleg fészekben vár reám valaki, hogy vértelen beteg ajkamat az ő piros, egészséges szájával betakarja, hogy csókjával a lelkét vakon nekem adja. Elfelejttem az egészet, s magam is megfordulok, megijedek a saját hangomtól, olyan öreg és mégis olyan fiatalosan bánatos a hang:

□ „Kinek vigyek, kinek?”

□ Már talán el is múlt nyolc óra. Igen, hallom: csöngetnek. Mindenki betódul a terembe, bebukik az ajtón, a helyére vánszorog, várja, hogy megkezdődjék az óra.

□ És én még mindig itt állok. Már kevés percem van.

□ Egy szegény asszony görnyed felém, kosár narancsot cipel. Szívjajgató a hangja: „Vegyen urfi, vegyen.” És én nyulok a zsebembe, hogy megvegyek mindent, hogy megkönnyítsem a szegény asszonyt és ekkor eszembe jut, hogy csak öt krajcárom van, öt rongyos krajcárom, amit anyámtól kaptam „tiz-óráira.” Öt krajcár, pedig a tollat, a papírt is otthon felejtettem: ez már két garas. Pedig már meg is kivántam és úgy fájt a szívem, amikor utánam kiáltott a jó asszony:

□ „Magának úrfi hármát is adok ötért!”

□ De most már csak egy-két lépés, a második sarok az iskola komor épülete. Ez az utca volt mindig a legszomorúbb. A járda magas, mintha töltésen járnék. Jobbra düledező viskók szunnyadoznak, balra a sár

feketélik, egy-egy nehéz széles szekér nesztelenül freccsenti szét a piszkos hulladékokat.

□ De már itt vagyok. Az iskola előtt még meg kell állanom a patikánál. Amióta járok, mindig úgy teszek. És az ablak felől egy kis zsámolyon ott nyújtózik a bársonyos, fehér szőrű tiszta angora macska. Egyik szeme piros, a másik rejtelmes zöldbe játszik. Csak néha mozdítja meg a fejét, néha vonszolja tovább agyonkényesztetett testét és én mégis szeretnék behrohanni, lázas égő fejemet a cirogató szívébe temetni, éles karmával, hegyes fogával megsebezni testemet, hogy tudjan: álmodok-e?

□ A kapuban vagyok. Öt-hat lépcsőt ugrok egyszerre s fönnyújtom ki magam. Nem kérdezek senkit, megyek egyenesen az osztályom felé. És kinyitóm az ajtót, hogy belépjek. Egyszerre elhal benn a zsvaj. a lárma elhalkul, nagy dobogás és a sok gyerek, mint a parancsszóra föláll . . .

□ Nézek végig az osztályon: mind ismeretlen, nyájas gyerekarok, értelmetlenül, kissé bambán néznek rám. Keresem a magam helyét, ott az utolsó padban, az ablak mellett szélről . . . És látom, hogy a helyemen egy bánatos, bús képű, szomorkodó fiú ül, olyan, amilyen én voltam, talán én is vagyok az . . .

□ Az első padból előugrik egy virgonc fiú. Nem törődik az én bánatommal, a most nyert ifjúsággal, az emlékeimmel, rideg szava fölraz, pedig messze jártam . . .

□ „Kit keres, bácsi . . .?”

G. PAIZS ÖDÖN.



A taposó malomban.

Szűk szárazmalmát Robot nagyúrnak
taposom egyre hallgatagon
csak környös-körbe. S főrei szúrnak
a szöges örvnek a nyakamon.

A garaton míg lángliszt jár másnak,
addig a lelkem örölm én;
szürke agyammak élei vásnak
s pora megül a malom kövén.

Főm verejtéke. vérkönnyes ár
s agypor — miket ha így összegyúrnak,
ez az én fészfám: fekete sár.

. . . Tőlem a lét míg tovaoson,
én szárazmalmát Robot nagyúrnak
taposom egyre, csak taposom.

Haraszthy Lajos.

A bérkocsis-ló.

Valamikor rég hír és dicsőség
volt büszke álmom s egész világ
bennem köszöntse versenyek hőjét,
a diadalmast: a Paripát.

De sorsom más lett, a mének átka:
abrakkal megveft a nagy Igás.
A szent szilaj tűz sehol sincs már ma
s ha látom, bánt a csikói láz.

Írigylem őket, mert mindje fáncos.
. . . Csattan az ostor durva marokban,
sörényem fonva a végibe.

Bérkocsit húzok az állomáshoz
s vissza naponta, míg a robotban
kiadom páram, én vén gebe.

Haraszthy Lajos.